

Arrest

nr. 51 548 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient op 7 februari 2007 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag resulteert in een beslissing van 28 november 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteert in het arrest nr. 24 208 van 5 maart 2009 dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens weigert.

Op 27 maart 2010 krijgt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

(M., S.) (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene niet in het bezit is van een identiteitsdocument aangezien betrokkene nog minderjarig was op het ogenblik dat zij naar België kwam. Echter, onder-tussen is betrokkene meerderjarig.

Het schrijven van mevrouw (D.), ex-voogd van betrokkene, waarin zij beweert contact te hebben gehad met de consulaire dienst, kan niet aanvaard worden door onze diensten aangezien dit schrijven niet afkomstig is van een officiële ambassade, wel van een derde persoon waardoor dit schrijven een gesolliciteerd karakter heeft.

Bijgevolg toont betrokkene niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Op 06.03.2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistigen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.03.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, minstens van het redelijkheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel verwijt de verzoekende partij dat het bestuur de brief van de ex-voogd, mevrouw D. die was toegevoegd aan de aanvraag naast zich neerlegt. Zij benadrukt dat mevrouw D., zijnde de ex-voogd van de verzoekende partij geen enkele reden heeft om valse beweringen te formuleren, wel integendeel. Dit schrijven niet in aanmerking nemen omdat het niet afkomstig is van een officiële ambassade zonder verdere motivering schendt de formele motiveringsplicht.

In het tweede onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de bestreden beslissing omdat nergens argumenten kunnen gevonden worden waarom de feiten aangehaald in de brief van mevrouw D. niet als voldoende bewijs aanvaard worden

De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

"De dienst Vreemdelingenzaken wijst het verzoek in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet af als zijnde onontvankelijk omwille van volgende redenen:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene niet in het bezit is van een identiteitsdocument aangezien betrokkene nog minderjarig was op het ogenblik dat zij naar België kwam. Echter, ondertussen is betrokkene meerderjarig. Het schrijven van mevrouw (D.). ex-voogd van betrokkene, waarin zij beweert contact te hebben gehad met de consulaire dienst, kan niet aanvaard worden door onze diensten aangezien dit schrijven niet afkomstig is van een officiële ambassade, wel van een derde persoon waardoor dit schrijven een gesolliciteerd karakter heeft.

Bijgevolg toont betrokkene niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst."

(...)

Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat men ten onrechte de brief van de voogd naast zich neerlegt

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene niet in het bezit is van een identiteitsdocument aangezien betrokkene nog minderjarig was op het ogenblik dat zij naar België kwam. Echter, ondertussen is betrokkene meerderjarig. Het schrijven van mevrouw (D.). ex-voogd van betrokkene, waarin zij beweert contact te hebben gehad met de consulaire dienst, kan niet aanvaard worden door onze diensten aangezien dit schrijven niet afkomstig is van een officiële ambassade, wel van een derde persoon waardoor dit schrijven een gesolliciteerd karakter heeft.

Mevrouw (D.) de ex-voogd van verzoekster vergezelde verzoekster naar de Eritrese ambassade in Brussel ten einde een identiteitsbewijs/nationaliteitsbewijs te bekomen.

In zijn beslissing doet men het schrijven van Mevrouw (D.) af alsof het geen waarde heeft omwille van het gesolliciteerd karakter.

Nochtans, Mevrouw (D.), trad op als voogd voor verzoekster. Zij werd door de dienst voogdij van de FOD Justitie aangesteld. Zij heeft dan ook geen enkele reden om valse beweringen te formuleren ten aanzien van officiële instanties, integendeel zelfs. Het feit dat men dit schrijven afdoet louter en alleen omwille van het feit dat het niet afkomstig is van een officiële ambassade zonder enige verdere motivering schendt dan ook de formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat verzoekster zich in de onmogelijkheid bevindt tot het bekomen van identiteitsdocumenten in België

Nergens in de bestreden beslissing kan men argumenten vinden die de inhoud van de brief van de voogd weerleggen en die een verklaring bieden waarom deze feiten, zoals aangehaald in de brief van de voogd, niet als voldoende bewijs aanvaard worden van het feit dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert tot het bekomen van identiteitsdocumenten in België.

Verzoekster ging langs op de Eritrese ambassade te Brussel ten einde een identiteitsbewijs of nationaliteitsbewijs te bekomen. Verzoekster die wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft, net zoals haar beide ouders, is echter geboren in Ethiopië. Gezien de huidige situatie en gezien het feit dat beide

landen geen diplomatieke contacten onderhouden is men niet bereid om voor haar enig identiteitsdocument af te leveren op de Eritrese ambassade. Bovendien is het voor verzoekster als Eritrese onmogelijk om contacten te onderhouden met officiële diensten van Ethiopië.

Op geen enkele manier haalt men in de beslissing aan waarom dit argument niet aanvaard kan worden als bewijs van de onmogelijkheid waarin verzoekster op heden verkeert. Ook dit vormt een schending van de motiveringsverplichting.

Verzoekster is op heden wel in staat haar identiteit te bewijzen dit door het voorleggen van een Eritrees identiteitsdocument, haar recent toegezonden door haar tante uit Ethiopië. “.

2.2. In haar nota formuleert de verwerende partij volgende opmerkingen aangaande het middel:

“In haar enig middel werpt verzoekster een schending op van art. 9bis juncto art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster is duidelijk gegriefd doordat de brief van haar ex-voogd dd. 12.11.2009 niet aanvaard werd als voldoende motivering om haar vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde uit art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, waarop verzoekster zich beroept, als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.” (...)

Terwijl uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument, noch van een geldige verklaring die verzoeker kan vrijstellen van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

“De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is.” (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen. De beslissing is ook afdoende in feite en in rechte gemotiveerd.

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht gesteld dat verzoeksters verklaring niet kunnen worden aangenomen om haar vrij te stellen van de vereiste om een identiteitsdocument bij haar aanvraag te voegen.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van het dossier immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de brief van de ex-voogd van verzoekster niet aanvaard heeft, omdat dit schrijven niet afkomstig is van een officiële ambassade, wel van een derde persoon waardoor dit schrijven een gesolliciteerd karakter heeft.

Het middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verleent.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Onderzoek hiervan vergt een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;

2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden ook wordt verwezen naar een brief van mevrouw D., ex-voogd van de verzoekende partij die als minderjarige naar België kwam.

Mevrouw D. schrijft: *“(...) Als ex-voogd en vertrouwenspersoon van het meisje hebben we op 05.10.09 jl een bezoek gebracht aan de Ambassade van Eritrea, (...) We hadden een gesprek met de consulaire dienst. Gezien (S.) in Gondor (Ethiopië) is geboren en beide landen geen diplomatieke contacten onderhouden is men niet bereid om voor haar enig identiteits document af te leveren. (S.) is in de onmogelijkheid als Eritrese contacten te hebben met officiële diensten in Ethiopië. Met deze is betrokkene in de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen.”*

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij inmiddels meerderjarig is en stelt dat het document niet kan aanvaard worden omdat het niet afkomstig is van een officiële ambassade. Dit argument wordt op zich niet weerlegd. De verzoekende partij toont niet aan dat zij als meerderjarige geen attest van de ambassade kon verkrijgen ter bevestiging van haar voorgehouden “onmogelijkheid”. Het motief dat bovendien de brief van mevrouw D. niet aanvaard wordt omdat zij een derde is en de brief een gesolliciteerd karakter heeft, is een louter overtollig motief zodat de kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers maakt de bestreden beslissing duidelijk dat de verzoekende partij niet op geldige wijze aantoonde in de onmogelijkheid te verkeren om het vereiste document te verkrijgen. Dit klemde nog meer nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt: *“Verzoekster is op heden wel in staat haar identiteit te bewijzen dit, door het voorleggen van een Eritrees identiteitsdocument, haar recent toegezonden door haar tante uit Ethiopië”,* zodat de verzoekende partij haar verklaring dat zij in de onmogelijkheid was om een identiteitskaart voor te leggen door het neerleggen van dit stuk tegensprekt. De grief, daargelaten de vraag naar het belang bij deze grief, dat geen rekening wordt gehouden met de verklaring van mevrouw D. omwille van het gesolliciteerd karakter berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Voorts was het bestuur er niet toe gehouden gedetailleerd in te gaan op de inhoud van de brief van mevrouw D. omdat het bestuur oordeelde dat de reden opgegeven in brief moest geattesteerd worden door een officiële instantie en de verzoekende partij naliet een attest van een ambassade neer te leggen.

De Raad herinnert eraan dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet

inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624), wat in casu het geval is. Noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch de formele of de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN